

Hồi Thứ Mười Sáu

QUÁI Y KIM THIẾT KHẨU

Mọi người đều đưa mắt nhìn, chỉ thấy đó là một lão già vận trường bào đen, đầu tóc bạc trắng bện thành một búi dài, mặt đầy nếp nhăn, râu lởm chởm cũng trắng như cước. Lưng hơi còng xuống chậm rãi bước tới.

Thoạt nhìn lão, cả Nhạc Tiểu Tuấn và Trúc Thu Lan đều hơi sửng sốt, lão ta chẳng phải chính là lão quản gia lắm cảm ngày hôm qua đã mở cửa cho bọn họ đó sao?

Lão già đôi mày rũ xuống, cử chỉ chậm chạp, chính ngày hôm qua bị Trúc Thu Lan điểm huyết, sau đó bọn họ vào lục soát trong trang viện, nhưng khi trở ra đã chẳng còn thấy lão ta đâu nữa, có điều lúc ấy bọn họ sơ hở nên không để ý.

Lúc này, lão từng bước đi qua cầu, trên tay cầm ống tẩu cán dài, thần thái vẫn tỏ vẻ yếu đuối bạc nhược.

Thoạt trông lão ta, từ thần thái bộ dạng không một chút tỏ ra là người có luyện võ công.

Ngược lại Hồ đại nương vừa nhìn thấy lão già lưng còng xuất hiện thì mặt lộ vẻ vui mừng, la lên:

– Đẳng lão, ông đến vừa khéo....

Lão già áo đen họ Đẳng không đợi bà ta nói hết câu, đã khề khà kéo dài giọng nói:

– Lão hán đã đến từ lâu!

Hồ đại nương nói:

– Đẳng lão đến từ lâu thì tốt, Thân cô nương cần dặn....

Đẳng lão tựa hồ như không muốn nghe nhiều lời lải nhải, cắt ngang nói:

– Lão hán đã nói, bọn họ không thể đi được, chẳng người nào có thể rời khỏi đây!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe mà không khỏi thấy kỳ lạ, lão quản gia này rành rành là không biết võ công, ngày hôm qua chính bị Trúc Thu Lan điểm huyết, nếu như một người luyện qua võ công, nào lại để người ta khống chế huyết đạo dễ dàng như thế?

Thế nhưng cứ nhìn thần sắc vui mừng của Hồ đại nương và khẩu khí của chính lão ta thì tựa hồ như lão là người có bản lĩnh rất cao cường.

Xuân Phong nói:

– Đẳng lão, chỉ cần khống chế được gã họ Nhạc này, số còn lại cứ để tỷ muội chúng tôi ứng phó là đủ.

Cô ta là người đứng đầu trong bốn tiểu tỳ thân cận của Thân cô nương, vừa rồi

nắm đòn của Nhạc Tiểu Tuấn, thâm hiểu không phải là đối thủ của chàng, cho nên mới đẩy cho lão Đằng. Ý muốn mượn tay lão trả thù cho nỗi tức nhục vừa rồi.

Đằng lão nghe nói thì đảo nhanh đôi người rồi ngưng chú vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn hỏi:

- Có phải người nói là tiểu tử này không?
- Chính là hần.

Đằng lão rút một hơi thuốc rồi trở tay trở cán ống tẩu vào người chàng, nhường mắt hỏi:

- Thằng nhóc, ngươi là môn hạ của ai?

Hiện tại thì Nhạc Tiểu Tuấn đã tin chắc lão quản gia này nhất định phải là một cao nhân thân tàng bất lộ, nhún vai cười nhạt nói:

- Tại hạ là môn hạ của ai, với lão hán há có liên quan gì?

Đằng lão nói:

– Đương nhiên là có liên quan, giả ngươi là môn hạ của cố nhân lão hán thì lúc xuất thủ, lão hán có thể nể tình mà nhẹ tay, tuy cũng ra đòn nhưng chẳng đến nỗi khiến người thương vong.

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

- Còn nếu như tại hạ không phải là môn đồ của cố nhân lão hán thì sao?
- À, nếu thế thì lão hán chẳng cần khách khí!

Nói rồi lão chẳng để Nhạc Tiểu Tuấn nói thêm, tiếp ngay:

- Lão hán xưa nay xuất thủ không chết cũng tàn, cho nên mới hỏi cho rõ ràng.

Nhạc Tiểu Tuấn cười cười đáp:

– Điều này thì lão hán nên yên tâm, sư phụ tại hạ quyết không phải là cố nhân của lão hán đâu?

Đằng lão hỏi lại:

- Làm sao ngươi biết được lệnh sư không phải là cố nhân của lão hán?
- Ồ, vì ngay đến tại hạ cũng không biết tính danh của gia sư.

Đằng lão chuyển động đôi nhãn châu, giọng kỳ lạ hỏi:

- Sao lại vậy, ngay đến lệnh sư mà ngươi cũng không biết được tính danh ư?

Xuân Phong nhìn thấy Đằng lão và Nhạc Tiểu Tuấn cứ nói mãi không xong trong lòng không kiên nhẫn được, chen ngang nói:

– Đằng lão, hần đến sư phụ của mình mà cũng không biết, lão hơi đâu mà lại nghĩ đến chỗ cố cựu thân giao...

Đằng lão trên mặt thoáng chút do dự, nhưng rồi cười nói:

– Quả là thế, nhưng vì vừa rồi lão hán thấy hần thi thố mấy chiêu thủ pháp xem ra rất giống với thủ pháp của một bằng hữu của lão hán, cho nên mới hỏi một câu cho rõ.

Xuân Phong nói:

– Hiện tại thì đã hỏi xong, lão có thể xuất thủ rồi chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe Xuân Phong cứ thúc giục Đẳng lão động thủ, chàng đương nhiên nghe ra ẩn ý trong khẩu khí của cô ta tự tin chỉ cần Đẳng lão xuất thủ tất sẽ chế ngự được chàng ngay.

Bất giác trong lòng chút hào khí trỗi lên, hiên ngang nói:

– Lão trượng, Xuân Phong cô nương đã giục lão xuất thủ, tại hạ cũng mong lĩnh giáo mấy chiêu tuyệt học chẳng chết cũng tàn của lão trượng. Chẳng cần khách khí nữa, lão cứ ra tay đi!

Đẳng lão rút bạo một hơi thuốc cháy rực rồi bỗng ưỡn người thẳng lên, từ mồm mũi ba làn khói thuốc xám xịt tỏa ra như ba ống khói, cất giọng như sấm:

– Hảo! Thành nhóc, người tiếp đây.

Dứt lời, bằng bộ pháp Bàn long Diểu bộ, người lướt nhanh tới trước người Nhạc Tiểu Tuấn, năm ngón trảo vừa đen dũi, vừa gầy như que củi, chộp vào hông sườn trái của chàng.

Tay lão quất thủ, ngón tay còn chưa chộp đến đã thấy năm chiếc móng tay vốn cong lại, giờ đây duỗi ra dài có đến thêm ba thốn, mỗi chiếc móng như một thanh kiếm nhọn xé gió rít lên kinh phong nghe đến rợn cả người.

Nhạc Tiểu Tuấn đối với lão già thân tàng bất lộ này chẳng dám khinh xuất, chàng thi triển thân pháp Ty kiếm của sư phụ truyền thụ, người lách tới trước một bộ kíp tránh cực hiểm của lão già.

Đẳng lão một trảo đầu không trúng thì cười gằn lên mấy tiếng ghê rợn, rồi ống tẩu trong tay trái tiếp liền điểm tới một chiêu khác, cứ thế hai tay xuất thủ liên hoàn tấn công.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ thi triển tuyệt học thân pháp của mình, người khi tả khi hữu, lúc tiến lúc thoái, mặc cho đối phương tấn công ồ ạt, nhưng thủy chung vẫn chưa đã động được chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn kinh qua mấy trận đấu liên, chàng càng thể nghiệm ra một điều, môn Ty kiếm thân pháp này tuy tiếng gọi là vậy, nhưng không chỉ xảo diệu dùng để tránh kiếm thôi, mà bất cứ thủ pháp tấn công nào thì nó cũng né tránh có hiệu quả.

Đẳng lão đánh liên mấy đòn không trúng, bất giác ngớ người thốt lên:

– Thân pháp tuyệt lắm!

Nói rồi chẳng chịu để thua, lão nhào người tới, lần này lưỡng thủ tề xuất ống tẩu

một chiêu Bích long Thổ châu, tả thủ lại thêm một trảo Bạch hổ Bồ ngư.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy đối phương nhất chỉ, nhất trảo đồng lượt tấn công, thế rất hiểm ác. Nhưng chàng không chút nao núng, thân pháp của chàng thi triển mỗi lúc một thêm ảo diệu điêu luyện, chỉ kịp nhìn thấy bóng chàng loang loáng như hồ điệp vờn hoa, chẳng mấy chốc tránh khỏi liên hơn hai mươi chiêu của đối phương.

Từ đầu trận đến giờ, chàng nhất định không rút thanh nhuyễn kiếm ra, chỉ bằng thân pháp tuyệt nghệ của mình mà né tránh chiêu thức của đối phương, tuy vậy vẫn không hề để đối phương động đến được lai áo.

Chính điều này khiến cho Đẳng lão giật mình ngẫm chấn động mạnh, lão trầm nghĩ:

– Tiểu tử này thi triển thân pháp gì quái lạ vậy chớ?

Nhưng lão vốn thành danh giang hồ thì khi nào dễ chịu thua, lão phát giận gầm lên một tiếng người nhảy tới, lần này hóa trảo thành chưởng, đánh một chưởng thế như bài sơn đảo hải. Chỉ nghe thấy cuồng phong nổi lên, như một trận phong ba đột khởi cuộn cuộn tới người Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn từ đầu đến giờ không rút kiếm hoàn thủ, mà chỉ bằng thân pháp tránh đòn, đương nhiên là chàng có dụng ý của mình, ấy là muốn thử nghiệm xem môn Ty kiếm thân pháp hấp thụ từ sư phụ chàng, có thể tránh được các môn khác hay không?

Hiện tại thì hoàn toàn chứng thực được một điều là môn thân pháp kỳ tuyệt ấy có thể đối phó được và các môn thủ pháp tấn công khác. Chính điều này khiến chàng phấn chấn trong lòng, nếu không thắng nổi đối phương thì chuyện thua cũng là khó.

Bấy giờ chàng thấy lão già công tới, cười vang lớn nói:

– Thủ pháp không chết cũng tàn của lão trượng, tại hạ đã lĩnh giáo!

Vừa nói thân hình vừa lướt chéo tới tránh đòn đối phương, đồng thời tả thủ vòng ra một thế Bạch hạc Triển dực vào vai lão già.

Đẳng lão cũng không phải tay vừa, chỉ cười nhạt một tiếng, ống tẩu rút về hóa chiêu đánh bạt vào tay trảo của chàng.

Nhạc Tiểu Tuấn chừng như đoán được đối phương sẽ phản thủ bằng chiêu này, đòn chưa ra hết, người xoay vòng qua phải, tay trảo hóa chưởng đánh ập tới ngực đối phương.

Chàng thi triển chiêu này là một chiêu tuyệt học của Phân Thủ Như Lai thành danh giang hồ năm xưa trong võ lâm, phản thủ kích địch, thế như ba đảo đại động!

Chiêu đầu tiên chàng vừa phát ra, Đẳng lão đã kịp nhận ra là chưởng pháp của Bạch Hạc môn, nhưng khi hóa chiêu thì lại là thủ pháp công phu của Thiếu Lâm khiến lão trong lòng lấy làm kinh ngạc.

Nhất là chiêu phản thủ thứ hai này, cán tẩu lão đã đánh ra hết tầm lúc này biến

chiêu hóa giải tất chậm mất.

Đằng lão thì cũng tự cứu mình trước mới công địch sau, chỉ nghĩ vậy cả người lão thì triển tam bộ thoát thân lướt nhanh ra ngoài.

Tuy là thoát nhưng lão lại vốn là người thâm hiểm lại lão luyện kinh nghiệm giang hồ, khi bỏ người nhào ra ngoài, đầu trước chân sau, thuận đà tung một cước hoàn đồn thốc vào hạ bộ Nhạc Tiểu Tuấn.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy đã có chút kinh nghiệm đánh nhau, nhưng khi thấy Đằng lão hoảng hốt nhào người ra ngoài né tránh một chiêu phản thủ cực hiểm của mình thì nhất thời khấp khởi trong lòng, chẳng thể ngờ một cước khóa hậu của lão già thì triển hiểm độc như thế.

Bấy giờ thoát trông một cước ắt trúng vào hạ bộ, chàng chỉ xoay người theo bản năng, bổ nhào ra ngoài, mới coi như tránh một đòn trí mạng, song phương cả hai tách ra hai đường, khoảng cách lúc này mới kéo ra xa.

Đằng lão trừng mắt nhìn chàng, mặt đổi sắc mấy lần, chứng tỏ lão đã tức giận đến cực điểm.

Đột nhiên nghe lão gần giọng buông một tiếng “hảo” rồi rít dài một hơi, liền đó cả người nhảy vào tấn công Nhạc Tiểu Tuấn, vẫn tay trao tay tấu ra chiêu mà đánh.

Nhạc Tiểu Tuấn thi triển thân pháp né tránh, thấy hở là phản chiêu, lúc hai người đấu chiêu, thân hình tiếp cận nhau, bỗng thấy Đằng lão từ mồm phà ra một làn khói thuốc xám vào mặt chàng.

Tuy là khói thuốc, nhưng khi thổi ra lão đã ngầm vận nội lực, nên làn khói ngưng tụ áp vào mặt chàng, xông vào mũi, miệng, mắt khiến chàng trong chốc lát không phòng bị, phát ho thành tiếng.

Trúc Thu Lan thấy vậy hoảng hốt la lên:

– Hấn chính là Xuy Vụ Báo, Nhạc huynh thận trọng...

Tử Kim Tiêu hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Người nói gì?

Dứt lời liền nhào tới phía nàng vung tay đánh ra một chưởng.

Trúc Thu Lan biết hấn ngoại hiệu Thanh Sát Thủ, mỗi chưởng đánh ra đều là chiêu sát thủ, cho nên không dám khinh suất đối đầu, tung người nhảy né tránh.

Tống Văn Tuấn thấy thế nhảy tới cản đường, nói lớn:

– Trúc cô nương lùi ra, để tôi thanh toán tên tặc tử này đã ngầm hại gia phụ.

Nói rồi định ra chiêu, nhưng lập tức nghe thoảng một làn hương, tiếp liền bóng người nhảy tới, chính là Xuân Phong, chống tay cười nhạt nói:

– Chúng ta đã phân chia rõ ràng rồi, người phải động thủ với ta!

Tống Văn Tuấn ngầm hiểu, ả tiểu tử này giỏi môn không thủ đoạt kiếm, trong

lòng đại nộ, hét lớn:

– Con nha hoàn muốn chết.

Không đợi đối phương tiếp cận, hấn liền xông tới vùng chưởng tấn công.

Xuân Phong chẳng thoái, chỉ thấy thấp người xuống lách lẩn tới bằng thân pháp diệu nghệ, tiếp cận người Tống Văn Tuấn, hữu chưởng đánh ra nhằm vào ngực gã.

Tống Văn Tuấn cứ ngỡ Xuân Phong chỉ học được thủ pháp đoạt kiếm, chẳng ngờ chưởng pháp cũng nhanh nhẹn uy mãnh như vậy, nhất thời thâm chiêu phát kiếm ra một chiêu hoàn thủ, đồng thời nhảy về sau. Khi thấy đã thoát hiểm, thâm nhanh kiếm vào võ.

Xuân Phong được cơ, chẳng chịu bỏ dỡ, liền tung người như bóng với hình tiếp cận tấn công.

Tống Văn Tuấn đã tức giận thật sự, không đợi cô ta ra chiêu, đã thấy song chưởng múa lên, phát chưởng đánh ra ào ào.

Đợi đến khi Xuân Phong nhảy người tới thì thế chưởng của Tống Văn Tuấn đã phát khởi như cuồng phong bão vũ chẳng còn tùy nghi tiếp cận, nháy mắt bọn họ quần lấy nhau tạo thành một cặp đấu.

Thấy Xuân Phong đã đấu với Tống Văn Tuấn, Hạ Vũ và Thu Sương cũng liền phân ra động thủ với Huy Huệ Quân và Tiểu Thúy.

Huy Huệ Quân sở học của nàng không phải là kiếm pháp mà chính là nhất thân Thiết Trừu công, hấp thụ được từ phụ thân nàng, Hoài Dương đại hiệp.

Lúc này chẳng đợi Hạ Vũ kịp ra tay tiên công vì cường, nàng liền thi triển một thức Lưu Vân Phi Trừu phát đánh tới chủ động tấn công ngay.

Tiểu Thúy tính hiếu động, vốn đã muốn đánh nhau, bấy giờ thấy vậy cũng nhân vào đánh nhau với Thu Sương, tay đánh miệng chửi ầm ỉ, đánh không nhiều nhưng lại là cặp đấu náo động nhất.

Trở lại nói Đẳng lão bấy giờ thổi một hơi thuốc vào mặt Nhạc Tiểu Tuấn, chàng nhất thời không đề phòng nên bị khói xông vào mặt phát ho đến sặc sụa.

Đẳng lão ngoại hiệu Xuy Yên Báo, đương nhiên xuất kỳ bất ý nhả khói thuốc nồng nặc vào mặt đối phương chỉ là một thủ đoạn, kết thúc tất phải là một thủ đoạn khác.

Chính lúc Nhạc Tiểu Tuấn rụt người ho sặc sụa, ống tẩu dài có đến ba xích trong tay lão ta nhanh như chớp phóng tới điểm vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai, huyệt tương đài ngực trái và huyệt kỳ môn dưới rốn, thủ pháp cực nhanh.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy mất mũi sặc thuốc nhưng linh trí vẫn tỉnh táo, biết bị đối phương tung đòn hỏa mù tấn công, chàng tức giận thét lớn:

– Lão tặc ngươi thật hiểm độc!

Vừa nói, cả người chàng nhảy lùi lại né tránh, ngược lại giở thân pháp lướt xông

vào, vung tay chớp nhanh vào uyển mạch của lão ta, bằng một thế hất khiến cả người lão đang lao tới bị hất nhào ra ngoài.

Đằng lão trước mắt nhìn thấy đã đắc thủ, chẳng ngờ trong vô tri vô giác chỉ thấy bóng người loáng lên, rồi cổ tay trái bị chớp, một cái hất mạnh khiến người lão văng nhào ra ngoài, hai mắt tròn tròn nhìn gâ thiếu niên trước mắt tựa hồ như không còn tin nổi ở mắt mình.

Thứ nhất, chính lão tận mắt nhìn thấy ống tẩu trong tay điểm trúng vào ba đại huyết trên người Nhạc Tiểu Tuấn, cho dầu bị trượt hai huyết, thì chỉ cần một trong ba đại huyết đó bị điểm trúng, đối phương cũng đã bị bế huyết ngưng mạch mà ngã ra đất rồi.

Thứ hai, lão là cao thủ giang hồ, tay trái bấy giờ thi triển cầm nã thủ, tuy không trúng đối phương nhưng cũng chẳng dễ dàng để cho đối phương chỉ bằng một thế chớp hất lại văng ra ngoài thế này. Đến lão cũng không kịp nhận ra đối phương đã thi triển thủ pháp như thế nào nữa.

Thực tình lão không thể nào người có một khả năng như vậy xảy ra, cho nên lão đứng trân người nhìn chăm vào chàng đến thất thần, miệng buột thốt lên:

– Chẳng lẽ là Nghịch Mạch huyền công?

Lão ta quả nhiên chẳng hổ danh cao thủ lão luyện giang hồ, chỉ nhìn chiêu đã nhận ra công phu của các môn phái.

Lão chỉ nghĩ duy nhất trong thiên hạ người luyện thành Nghịch mạch huyền công mới không bị trúng chỉ lực điểm huyết người khác khống chế.

Nhưng điều đó chỉ giải thích sau nghi vấn thứ nhất, còn Nhạc Tiểu Tuấn bằng thủ pháp nào chớp cổ tay lão ta hất văng ra ngoài thì lão ta vẫn chịu không thể biết nổi.

Chính tại lúc đó, Nhạc Tiểu Tuấn bên tai bỗng nghe có tiếng nữ nhân thét lên một tiếng tựa hồ như có người vừa ngã trên cầu.

Lúc này tất cả năm cặp đấu đều ở trên cầu, chàng đưa mắt nhìn mới kịp nhận ra chính là Trúc Thu Lan vừa mới trúng một chưởng của Tử Kim Tiêu ngã nhào trên mặt cầu.

Tử Kim Tiêu cười gằn lạnh lùng ra chiêu sắp sửa hạ độc thủ.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế giật mình, quát lớn một tiếng chẳng để ý gì đến Đằng lão, thân hình nhanh như chớp xẹt đến bên người Tử Kim Tiêu, chỉ bằng một cái chớp tay hất mạnh, đẩy văng người Tử Kim Tiêu ra ngoài.

Một chiêu này cũng hoàn toàn giống như chiêu vừa rồi đã đẩy ngã Đằng lão, khiến Tử Kim Tiêu cũng là cao thủ giang hồ mà nhất thời bị Nhạc Tiểu Tuấn hất ngã đến chẳng kịp nhận ra thế nào nữa.

Chỉ nghe ùm một tiếng, lần này Tử Kim Tiêu bị hất văng cao khỏi thành cầu rơi xuống hồ sen, nước văng tung tóe, người cũng theo đó chìm mất.

Hồ sen nước không sâu lắm, thế nhưng bùn ngập nửa người, Tử Kim Tiêu rơi âm xuống ngụp lặn mấy lần mới đứng thẳng người lên được, vùng vẫy một lúc trong bùn mới bước gần đến bờ đã được.

Nhạc Tiểu Tuấn hát văng Tử Kim Tiêu rồi chẳng thèm để ý đến hắn, cúi người nhìn Trúc Thu Lan hỏi giọng lo âu:

– Trúc cô nương có làm sao không?

Trúc Thu Lan nằm nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt trắng xanh, một câu ư hử cũng không nghe thấy.

Nhạc Tiểu Tuấn càng thêm lo lắng gọi lớn:

– Trúc cô nương, Trúc cô nương.

Trúc Thu Lan hơi thở yếu nhược tựa hồ như bế cả khí huyết, y nhiên không có tiếng đáp lại.

Nhạc Tiểu Tuấn càng phát hoảng hơn, chẳng nghĩ gì nữa, liền hai tay ẵm người nàng lên, quay người định phóng chạy đi.

Chẳng ngờ chưa chạy được bước nào đã nghe giọng Hồ đại nương quát lớn:

– Đông Tuyết nhanh chặn hắn lại!

Bóng người loáng lên, liền thấy Hồ đại nương và Đông Tuyết cả hai song song phóng tới.

Nhạc Tiểu Tuấn tức giận, kịp đặt Trúc Thu Lan xuống, bằng một cái nhảy người chàng đã ập tới Hồ đại nương, không để bà ta kịp ra chiêu, chàng chop tay bà hất một cái khiến cả người bà ngã sòng soài ra ngoài.

Đông Tuyết tận mắt chứng kiến Nhạc Tiểu Tuấn lần thứ ba chop hất văng ba cao thủ hơn hẳn cô ta, tự nhiên trong lòng phát khiếp không dám đương đầu, chỉ nhảy người sang bên trốn mắt mà nhìn.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy thế, vẫn chưa bế Trúc Thu Lan chạy đi, thấy bọn Tiểu Thúy đánh nhau với Thu Sương gần đó, chàng tự nhiên phát nộ, lướt người tới chop vào cổ tay Thu Sương, lại hất bay xuống hồ.

Chỉ nghe Thu Sương hét một tiếng kinh động, tiếp liền một “Bôm”, cả người ả chìm xuống hồ.

Trong một lúc chàng chop hất được bốn người, khiến số còn lại khiếp đảm, chàng chẳng để tâm gì đến người khác, bước lại bế người Trúc Thu Lan lên thả bộ bước đi.

Tiểu Thúy thấy thế quay người gọi lớn:

– Tiểu thư, công tử, chúng ta đi nhanh thôi.

Huy Huệ Quân và Tống Văn Tuấn vừa rồi tuy đánh nhau, nhưng cũng biết sự kiện đang xảy ra, nghe Tiểu Thúy gọi vậy chẳng ham chiến nữa, liền nhảy phóc ra ngoài, bước chân theo Nhạc Tiểu Tuấn.

Còn lại Xuân Phong và Hạ Vũ, cả hai thấy bọn Tống Văn Tuấn và Huy Huệ Quân không đánh nữa, bước chân theo Nhạc Tiểu Tuấn, cả hai hung hăng thét lớn, định phóng chân đuổi theo.

Lúc này bọn Hồ đại nương, Tử Kim Tiêu và cả Thu Sương đang lom khom lên cầu, Đẳng lão thấy thế đưa tay cản nói lớn:

– Tiểu tử này thủ pháp thật kỳ quái, đến lão phu cũng không hóa giải nổi, các người truy theo quyết không phải là đối thủ của hắn, chỉ thêm thiệt mà thôi.

Bọn Tống Văn Tuấn lúc này cũng đã qua cầu, do Tống Văn Tuấn đi đoạn hậu, đưa mắt nhìn tới trước thấy Nhạc Tiểu Tuấn ẵm Trúc Thu Lan đã phóng qua tường thành trang viện.

Khi cả ba vượt qua tường thành, thì bóng Nhạc Tiểu Tuấn đã không còn nhìn thấy đâu nữa.

Tống Văn Tuấn chân vừa chạm đất ổn lập, liền thấy từ trong rừng cây một bóng người vọt ra, thấp giọng hỏi:

– Công tử, tình hình thế nào?

Người này chính là vị tổng quản Hoắc Vạn Thanh.

Tống Văn Tuấn khoát tay nói:

– Chúng ta đi.

Lại nói Nhạc Tiểu Tuấn ẵm Trúc Thu Lan trong tay vọt qua tường thành trang viện, cúi thấp đầu nhìn vẫn thấy nhiều mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, hơi thở yếu ớt trông thật nguy hiểm. Trong lòng chàng hoảng hốt, nhất thời chưa biết nên làm gì, cứ bế nàng trên tay cầm đầu chạy thục mạng không có mục đích.

Chạy như thế một hồi, thần trí như tỉnh lại chuyện hồi trưa bọn họ gặp gã thầy bói Kim Thiết Khẩu, chính lão ta đã bói cho Trúc Thu Lan, từng nói trên mặt nhiều có nét mờ tối, ngộ kỳ sinh, ngộ thổ quán, còn đường tránh hung gặp cát phải đi về hướng Tây.

Chợt nhớ đến đó, chàng ngẫm nghĩ lão thầy bói quả là tiên tri, rồi nhìn quanh tứ phía xác định phương hướng, cuối cùng chọn đúng hướng Tây mà chạy.

Đây mới gọi là túng kế cầu may, chớ chàng chưa dám đoán chắc là chạy về hướng Tây thì Trúc Thu Lan có thể giải nguy thành lành.

Nhưng dầu sao thì cũng còn một tia hy vọng vẫn hơn!

Đây là một con đường đất lầy nhỏ xuyên qua những hòn núi nhỏ, chạy chừng ba dặm, chàng nhìn thấy bên đường có một miếu nhỏ, cửa miếu đóng kín.

Nhạc Tiểu Tuấn ngẫm nghĩ, ở đây xóm núi, chẳng dễ tìm ra thầy thuốc, hiện tại trời còn tối, chẳng bằng cứ băng vào miếu nghỉ tạm đến trời sáng hẳn tính.

Nghĩ như vậy chân đã chạy đến trước cửa miếu, ngược mắt nhìn mới biết là một ngôi miếu Thổ địa, tường rêu cửa mốc, tối đen như mực, thoạt nhìn cũng biết miếu bị

bỏ hoang, từ lâu không có người trông nom.

Đặt chân lên hết tam cấp, đẩy cửa bước vào đại điện, gọi là đại điện chứ thực ra cũng chỉ rộng chừng vài trượng vuông, nền gạch khá bằng phẳng, ngay chính giữa hai tôn tượng Thổ địa ông và Thổ địa bà, phía trước là một hương án cũ kỹ, ngoài ra không còn thêm vật gì khác.

Đại điện phủ một lớp bụi dày theo thời gian cùng những cỏ rác, đủ thấy ngôi miếu này bị bỏ hoang lâu ngày không người quét dọn.

Nhạc Tiểu Tuấn dùng chân quét qua loa lên nền gạch những gạch đá cỏ rác đủ một khoảng trống rộng rồi đặt Trúc Thu Lan nằm xuống.

Chàng vốn không biết Trúc Thu Lan trúng thương ở nơi nào, hơn nữa nàng là nữ nhi nên chàng không tiện khám xét trên người, chỉ đành chờ nàng tỉnh lại để vấn hỏi thương thế mới liệu được.

Nhưng mãi từ lúc ấy đến giờ, Trúc Thu Lan vẫn không chút hồi tỉnh, chàng bấy giờ có ý dùng thủ pháp Thôi cung Quá huyết trợ giúp nàng hoạt động kinh mạch, thế nhưng chính vì nàng thân nữ nhân, nên chàng mới không tiện động thủ thôi nả xoa bóp.

Chàng cúi thấp người bên tai nàng gọi khẽ:

– Trúc cô nương, Trúc cô nương, nhanh tỉnh lại....

Trúc Thu Lan vẫn không hồi tỉnh, nhưng chính khi chàng cất tiếng gọi nàng xong, từ phía trái đại điện bỗng nhiên có tiếng ngáp dài, rồi một giọng rề ra trách:

– Ái da, con người người mới thật là...ở đây là miếu Thổ địa, chỉ có bà chứ làm gì có cô nương, mà gọi cô nương ầm ĩ thế? Ta bôn tẩu một ngày mệt rã mới tìm được ngôi miếu hoang này nghỉ lưng một giấc, chẳng ngờ bị người tìm nhầm nơi rồi, có nhớ người đẹp nào thì tìm đến Hàng Châu Nguyệt lão từ, đốt nhang khấn nguyện may ra mới gặp được Nguyệt Hạ lão nhân.

Người này giọng gái ngủ lả nhải một hồi rồi thôi, nhưng nghe giọng thì rất quen.

Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt tìm nhìn chỉ thấy một đống đen thù lù trong góc tối. Thì ra người kia nói xong rồi quay mặt vào tường ngủ tiếp.

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên, chấp tay nói:

– Lão huynh nhất định là người ở vùng lân cận, tại hạ xin hỏi một việc, ở gần đây có vị thầy lang nào không?

Người kia nằm ôm đầu bó gối lại thành một đống tròn, vốn chẳng để ý đến đối phương, nhưng bỗng nghe hỏi đến thầy lang liền háng giọng hỏi lại:

– Người tìm thầy lang làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn vẫn ôm quyền nói:

– Chẳng giấu gì lão huynh, vị tiểu muội của tại hạ, nửa đường bị bệnh cấp thời,

cho nên mới tìm thầy lang chữa trị.

Vừa nghe thế, bỗng thấy người kia trở mình ngồi dậy, mặt hiện lên nét vui mừng nói:

– Ô, thật khéo, kẻ hèn chính là thầy lang chuyên trị đại tiểu phương mạch nghi nan tạp chủng, thì ra người đi tìm thầy thuốc, sao không nói sớm!

Nói đến đó, người kia lại đứng thẳng lên nói tiếp:

– Vậy thì chúng ta đi, nhà người ở đâu, dẫn ta đến xem bệnh.

Vừa nói vừa kéo vạt áo của Nhạc Tiểu Tuấn.

Đến lúc này thì Nhạc Tiểu Tuấn mới ngó người, tướng mạo gầy như que củi, mặt xương xương, mắt lơn mày loạn, chẳng phải là Kim Thiết Khẩu bói toán đó sao?

Vừa nhận ra người này, chàng vui mừng reo lên:

– A, lão trượng là Kim Thiết Khẩu hả?

Kim Thiết Khẩu dụi dụi mắt, nhìn chăm Nhạc Tiểu Tuấn một lúc rồi cười hì hì nói:

– Thì ra là công tử, kẻ hèn nhân sợ ồn ào nên mới lánh ra đây ngủ, chẳng ngờ công tử tìm đến, ai bảo công tử biết ta ở đây chứ? Thôi cứu người quan trọng, đi!

Lão ta vẫn nghĩ là Nhạc Tiểu Tuấn một mình tìm đến mời xem bệnh nên mới nói như thế.

Nhạc Tiểu Tuấn vội nói:

– Tiểu muội của tại hạ chính đang ở đây!

– A, vị cô nương kia cũng đến ư? Hiện đang ở đâu?

– Tiểu muội của tại hạ bị hôn mê bất tỉnh nằm gần đây này... Lão trượng biết xem mạch sao?

Hắn là chàng còn ngần ngại hoài nghi con người lão thầy bói lưu lạc giang hồ mưu sinh này.

Kim Thiết Khẩu cúi người đưa mắt nhìn lên nền gạch, vốn định bước đến xem, nhưng chợt nghe câu hỏi cuối cùng của Nhạc Tiểu Tuấn, bất giác khựng lại, sắc mặt trở nên nghiêm túc nói:

– Công tử nói vậy là không đúng, kẻ hèn Kim Thiết Khẩu tuy không gặp thời vận, thế nhưng từ thiên văn địa lý cho đến y nho tướng số, chẳng gì là chẳng tinh thông, quyết chưa từng nói sai bao giờ, công tử chẳng lẽ không tin nổi kẻ hèn này?

Nhạc Tiểu Tuấn bị trách, vội ôm quyền xin lỗi:

– Thực lòng tại hạ vì thấy tiểu muội gặp cấp bệnh, quá lo lắng mà nhất thời nói năng thiếu suy xét, những mong lão trượng thứ lỗi cho!

Kim Thiết Khẩu nhún vai toét miệng cười nói:

– Công tử vì người thân gặp cấp bệnh tìm y, nhưng kẻ hèn cũng nhân đây thi thố chút tài mọn, có vậy công tử mới chịu tám thành tin tưởng.

Nói rồi sẵn tay áo lên, tiếp:

– Kẻ hèn xưa nay bốc quẻ không đợi người mở miệng, có thể nói rõ cát hung họa phúc quá khứ vị lai, trị bệnh cũng thế, không đợi bệnh nhân khai bệnh cũng có thể chẩn ra căn nguyên. Không tin công tử tạm thời đừng nói ra, để kẻ hèn nói xem đúng không nhé!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe lão nói rất thành thực, bèn chấp tay vái dài nói:

– Vâng, xin thỉnh lão trượng cứu tiểu muội tại hạ!

Kim Thiết Khẩu chẳng nói thêm câu nào, ngồi thấp xuống nhìn chăm vào sắc mặt của Trúc Thu Lan một hồi, bỗng ồm lên một tiếng rồi đứng thẳng lên.

Nhạc Tiểu Tuấn tuy không thông y học, thế nhưng chàng cũng biết sơ, thầy thuốc lúc chẩn bệnh thường theo tứ chẩn là “Vọng, Văn, Vấn, Thiết”, hiện tại thấy Kim Thiết Khẩu chỉ vọng sắc mà không thiết mạch thì lấy làm lạ, bèn hỏi:

– Lão trượng, không thiết mạch cho tiểu muội ư?

Kim Thiết Khẩu cười nói:

– Kẻ hèn chuyên môn xem khí sắc, khí sắc chính là biểu hiện khí huyết của người ta ra ngoài. Lục phủ ngũ tạng cũng khai khiếu ra ngũ quan, phạm mọi bệnh tật bên trong đều phản ánh ra ngoài, nếu chuyên tâm quán xét rạch ròi thì qua sắc diện cũng đủ biết bệnh tật, há cần phải đợi đến xem ba bộ “Thôn, Quân, Xích” ở cổ tay kia sao?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói rồi đôi mày bất giác nhíu lại, hỏi:

– Như lão trượng đã nhìn ra, chẳng hay tiểu muội tại hạ bệnh hoạn thế nào?

Một câu này, đương nhiên hàm ý tra khảo đối phương.

Kim Thiết Khẩu chẳng để ý, cứ nói:

– Lệnh muội trúng chứng thương nhiệt!

Nhạc Tiểu Tuấn nghe nói có chút trái khoáy, thầm rửa:

– Ta chỉ nghe nói trong y kinh chỉ nhắc đến chứng thương hàn, nào lại có chứng thương nhiệt? Hẳn là đêm nay ta gặp thầy lang Mông Cổ?

Kim Thiết Khẩu không nghe chàng nói gì, nhưng nhìn sắc thái của chàng cũng đoán ra, trở mắt nhìn chàng chăm chăm, hỏi:

– Sao? Công tử không tin chẳng? Ai, công tử xem lệnh muội sắc mặt phát xanh, chẳng giả chút nào. Nói đến sắc diện phát xanh là Đông phương Ất Mộc, màu xanh. Lại nói Mộc sinh Hỏa, một người nếu bị Ất Mộc làm thương thì sắc mặt hiện thanh khí. Không tin công tử đi kiếm một nhánh củi khô đốt lên xem khói nó có màu xanh không?

– Trời ơi! Lão ta đem việc xem bệnh các sắc diện thành ra xem tướng số, đem cả

Ất, Giáp, Bính, Đinh cho đến ngũ hành sinh khắc vào đây!

Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ như thế mà cảm thấy trong lòng phát loạn, có chút không kiên nhẫn, chỉ chực muốn phát tác chửi cho lão ta một trận.

o O o